

Fundne med en paa Vandet flydende Bøje, er i Øbet af en Uge derefter ingen Anden berettiget til at opffiske det.

Til § 5.

4) Efter „1828“ tilføjes: „saa og Plakaterne af 25de Marts 1824 og 25de Aug. 1825“.

Samtlige Vndrings- og Undercendringsforslag saavel som Lovforslagets Paragrafer og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling under Et.

Justitsministeren (Nellemann): I Anledning af de Vndrings- og Undercendringsforslag, som ere fremkomne her i Thinget, har jeg for saavidt muligt at simplificere Forhandlingen, sat mig i Forbindelse med Forslagsstillerne og derefter selv forsøgt i de af mig stillede Vndringsforslag at samle de Punkter, med Hensyn til hvilke der kan være Spørgsmaal om Divergens. Det, som er Hovedsagen ved de stillede Forslag, er jo, at man ikke har villet stille blinde Ankere, ganske i samme Klasse som Ankere, der ere forsynede med Bøje, idet man, som det allerede ved første Behandling blev ytret fra flere Sider, har fundet, at den Reklamationsfrist, som var foreslaaet og foreslaaet for begge Arter af Ankere, var for lang, ligesom man mente, at der var andre Forskjelligheder tilstede ved disse to Arter. Som det vil erindres, erklærede jeg overfor disse Bemærkninger, at det ikke stod for mig som absolut nødvendigt, at Fristen netop blev 2 Maanedere, men kun at der overhovedet gaves en saadan Frist, at Skippers og Andres Eiendomsret kunde blive betrygget, saaledes at det at tabe et Anker paa en saadan Maade, at man ikke veed, hvor det ligger, ikke bliver ensbetydende med at miste Eiendommen over det. Ved nærmere Undersøgelse og efter at have indhentet Erklæringer fra Folk, der ere bekendte med de lokale Forhold, er jeg i Lighed med de øvrige Forslagsstillere kommen til det Resultat, at for blinde Ankere maa en Tid af 14 Dage være nogenlunde tilstrækkelig. Saaftald vil der derved vindes betydeligt i Sammenligning med de nu gjældende Regler, hvorefter det kan være omtviveligt, om der overhovedet tilkommer Bedkommende nogen Reklamationsfrist, medens det i ethvert Tilfælde er givet, at den ikke er længere end 3 Dage. Det er altsaa den første Hovedeiendommelighed, at Reklamationsfristen for disse blinde Ankere er sat til 14 Dage. Dernæst er det med Hensyn til Beregningen af denne Frist foreslaaet, at den ikke skal regnes fra nogen Bekjendtgjørelse eller Sigt, ligesom overhovedet Bekjendtgjørelse i saa Henseende ikke behøves, men det paaligger Skipperen inden 14 Dage efter, at han har mistet sit Anker, at anmeldte sit Tab for Politimesteren paa Stedet. Ved første Behandling var der Spørgsmaal om, hvorledes man skal fastsætte Bjergelønnen for dem, der opfåge og derefter op-

fiske saadanne Ankere. I Lovforslaget indeholdtes der ikke nogen Bestemmelse om Bjergelønnens Størrelse, idet man gik ud fra, at den almindelige Lovgivnings Bestemmelser i saa Henseende kunde være tilstrækkelige. Disse vilde føre til, at Bjergelønnen i Reglen vilde blive fastsat til $\frac{1}{2}$ af Ankerets Værdi. Dette har man fundet at være temmeligt lidt, saaledes at der neppe vilde være den fornødne Opfordring for Bedkommende til at bestræbe sig for at opffiske disse Ankere, idet Lønnen derfor var forholdsvis ringe. Som Følge deraf har jeg troet at kunne gaa ind paa, at Bjergelønnen fastsættes til Halvdelen af Ankerets Værdi istedetfor Trediedelen. Af hvad jeg har udtalt, vil det fremgaa, at Lovforslaget maa udeergaa en Forandring i Redaktionen, idet det ifflængere bliver muligt, som oprindeligt paatænkt, at behandle blinde Ankere og Ankere, der ere forsynede med Bøje, under Et; der bliver saa stor Forskiel mellem Reglerne for deres Behandling, at det er nødvendigt at stille dem ad, saa at man i en særegen Paragraf samler Alt, hvad der angaar de blinde Ankere, og i en anden Paragraf, der iøvrigt er operensstemmende med, hvad der allerede staar i Lovforslaget, Alt, hvad der angaar de Ankere, som ere forsynede med Bøje, og dette er da sket i mine Vndringsforslag til §§ 2 og 3. Hvad angaar mit første Vndringsforslag under Nr. 3, da gaar det kun ud paa at indbefomme det Distrikt, der blev fremjat her ved første Behandling, at man nemlig istedetfor at henvise til de ældre Lovbestemmelser, Plakaterne af 26 Marts 1824 og 25 August 1825, skulde optage det væsentlige Indhold af disse i Loven, saaledes at Folk umiddelbart i Loven kunde lære sig til, hvad det var, det gjaldt om. Det er dette, som indeholdtes i det første Vndringsforslag under Nr. 3. Jeg skal bemærke, at en Følge heraf er Vndringsforslaget under Nr. 4 til § 5; thi naar Indholdet af de nævnte Plakater gaar umiddelbart ind i Loven, følger det af sig selv, at disse maa ophæves samtidig med, at Loven kommer ud. Det andet Vndringsforslag under Nr. 3 gaar navnlig ud paa at tilveiebringe en Bestemmelse, der maatte savnes nu, og som tilsigter at betrygge den, der har gjort sig den Uleilighed at finde et Anker, mod at Anden gaa hen og høste Frugten af hans Arbejde ved at fiske det op. Det er nemlig med Hensyn til disse blinde Ankere, vistnok saa, at den vanskeligste og besværligste Del af Arbejdet er den at finde Ankeret; men er det fundet, saa er det mindre besværligt at trække det op, og det er derfor naturligt, at der stikkes den, der har fundet et saadant Anker, en vis Ret i saa Henseende. Som Følge deraf er det foreslaaet, at, naar Noget saaledes har fundet et Anker eller andre i denne Lov omhandlede Gjenstande og forsyner det Fundne med en paa Vandet flydende Bøje, skal i en vis Tid ingen Anden end han være berettiget til optage det; men paa den anden Side følger det